

Mit üzennek nekem, milyen példát mutatnak a parasportolók?

A személyes történetemmel kezdeném, hogy egy nyár alatt hogyan változott meg az életem.

2020-as nyarat írunk, amely sok váratlan helyzetet hozott magával. Igen váratlanokat és életet felforgatót így 18 évesen, amely kihát a további életemre is, de mégis más, mint egy parasportolónak.

2020. június első heteiben a felkaromban erős fájdalmat éreztem, ami miatt nem tudtam biciklizni, normálisan enni. Kivizsgáltak, de még mielőtt nagy nehezen erre sok került, olyan diagnózisokat vettek fel, ami szinte lehetetlennek tűnt, hisz tudom mit csináltam az elmúlt hetekben, napokban (darázscsípés, erős ütésre gyanakodtak), ami nem történt velem. Majd mikor a sürgősségre felkerültem még akkor sem vették komolyan a helyzetet így hát ultrahangra küldtek. Brutálisan fájt nyomásra. Majd miután megállapították, hogy nem tudják mi ez, így fekvőbeteg osztályra kerültem és vártam a mintavételt hátha valamit ki tudnak deríteni. De nem. Három napig bent feküdtem és nem kaptam semmit csak Cataflamot. Pénteken kiderült haza mehetek, úgy hogy még a mintavétel nem történt meg azzal a mondattal, hogy „Nem sürgős, túl van komplikálva!”. Így hát haza mentünk egy hétre egy gyógyszerrel, a Cataflammal. Eltelt egy hét és még mindig ugyan úgy nézett ki és ugyan úgy fájt. Innentől kezdve már megcsinálták aznap a biopsziát, és sürgős esettel kivizsgálták (2 hét volt a nagyon sürgős). Majd felhívtak, hogy azonnal menjünk be. Nem sejtette senki, hogy mi történhetett velem. Az egyik férfi orvos tájékoztatott minket (anyát és engem), hogy rosszindulatú daganatom van. Őszintén én fel se fogtam, hogy mi is az, gondoltam majd kiszedik és vége. Hát nem így lett. Leküldtek egy doktornőhöz, aki kerülgette a szavakat, akkor sem tudtam miről is van szó. Szóvolt MRI- ről, CT-ről és még más kivizsgálásokról, amíg el nem kezdődik a kezelés. Én arra gondoltam, hogy kapok egy két szurit, megmozgatom a testem és túl leszek rajta. De elhangzott, hogy ez sokba fog kerülni. „Na, gondoltam, jó sok lehet az ára ennek a kis fájásnak én pénzbelire gondoltam. Mikor kijutottunk, anyához az első kérdésem az volt, hogy „Mégis mennyibe került?” - erre a válasza: „A hajadba.” Elsőre mikor meghallottam megkérdeztem – „minek kell levágni?” Utána jöttem rá, hogy a daganat az a rák és a haj levágás az a haj kihullás. Akkor futott át minden az agyamon, hogy ez nem lehet hisz egészségesen étkezem, úgy ahogy, néha egy kis meki, de ki nem?! És sírtam, hogy, hogy lesz az utolsó évem a suliban. Kérdések kavargtak bennem. „Hogy miért pont velem történik ez?!” Igazából egy

18 éves lány végzősként másra nem igazán gondol, csak a szalagavatóra, tabló képre, az osztályképekre, hogy mások mit szólnak hozzá, milyen lesz az életem ilyen külsővel. Ez átértékelődött bennem, mikor a barátaim és a barátom végig itt voltak kitartottak mellettem néha még helyettem is.

Igazából itt jön az, hogy mégis mit mutatnak nekem a parasportolók!

Hisz ezzel nem lehet mit csinálni, ha egyszer jön! Ha élni akarok, akkor újra és újra át kell élnem a kemoterápiát, az evés nélküli napokat, mert egyszerűen eszel valamit, és nem marad meg sem a víz, semmi, amit beviszel a szervezetedbe. De az, hogy egy parasportolónak mindennap át kell élnie azt, hogy korlátokkal él, korlátozva, meg-, kinézik, ... Én azt nagyon csodálom bennük, hogy ilyen kitartóak és nem adják fel! Nekik is van olyan nap, hogy bassza meg a világ, de a legtöbb az a nap, amikor csodálatos a világ, de jó hogy felkeltem egy ilyen gyönyörű napra és csinálhatom azt, amit szeretnék. Bámulatos!

Mikor elmondtam apának, a barátaimnak csak sírni tudtam, hogy innentől kezdve, hogy is néznek rám. Arra, aki tehetetlen vagy nagyon beteg. Elfordulnak, magamra hagynak?? De szerencsére nem ez lett. Augusztusban elkezdték végre a kemoterápiát, nagyon félttem ... Budapesten kezeltek hisz ritka betegségről beszélünk- Osteosarcomáról. (Elgondolkozom néha, hogy ez előtt durván 9 hónapja azt se tudtam mi az, most meg mindent tudok róla.) Megkaptam az első kezelésem, amit úgy bírtam, mint egy erőemelő, aki 200 kilót nyom fekvé. Na, mondtam „Elmegyek abba a csütörtöki buliba, mit számít a kemo!” Három napig kaptam a kezelést hála az égnek, hogy nem több! A második nap az elment, tudtam enni, de már nem annyit. Pedig annyit eszek, mint két felnőtt, jól tartom magam. A harmadik nap már nem volt kellemes, nem ettem semmit, este 6- kor egy fél szelet almát, amit a szobatársamtól kaptam. Kettő szobatársam volt. Az első nagyon kedves, közvetlen nő volt, 60 év körüli. Jókat beszélgettem vele, merre járt, milyen sportokat űzött és én sajnos akkor ezt még nem mondhattam el magamról. Félttem is, hogy nagyon nehezen épülök fel és sokkal később jutok el azokra a helyekre, ahova szerettem volna. A második szobatársam már kicsit tartózkodó volt és nem annyira barátságos, de vele is jól kijöttem. Tőle kaptam az almát is. Így szerencsére pozitív emberek voltak a környezetemben. Mindeközben arra gondoltam, hogy meg fogok gyógyulni, meg akarok gyógyulni! De voltak hullámvölgyek is! Csütörtökön végre jött apa értem, alig vártam már, hogy menjek este bulizni. 10-kor jött értem és kaptam hányáscsillapítót. Amint megkaptam, első utam volt a WC. Az első utunk Szegeden a parókás bolt volt. Brutális parókák voltak, drágák és nem tudtam velük megbarátkozni. Olyan szép hajam volt! Így elengedtük, majd csak akkor tértünk vissza mikor teljesen kihullott. A barátom már várt rám.

Ott volt mind a 4 napon, mikor szűrni kellett magam, mikor enni és inni sem bírtam. Persze a buliba nem tudtam elmenni, olyan rosszul voltam. Közben arra gondoltam, hogy meg akarok gyógyulni, mert én meg tudok. Az elkövetkező napok jól teltek nem volt semmi probléma mindaddig, amíg meg nem érkezett a telefon arról, hogy TALÁN mégsem rák. Itt megkönnyebbültem, hátha nem hullik ki a hajam és soha nem kell mennem kemoterápiára. Így megnyugodtam, hogy hála az égnek, hogy nincs semmi baj, menjünk tovább, semmi gond. Majd párnapra rá jött a következő üzenet, hogy mégis az. Itt mondtam, hogy ne szórakozzatok már, nem hiszem el! Majd felmentünk Pestre egy szakértőhöz, aki azt mondta, hogy ő még nem látott ilyen betegséget. Kiderült, hogy nincs szó rákról, de nem mondták még itt sem biztosra, mi ez. Így jött a műtét majdnem 1 hónapra rá. Izgatott voltam. Addigra olyan kopasz voltam, hogy polírozni is lehetett volna a fejemet, még egy pumpát is a fejemre raktam- elég nehezen jött le. Megtörtént a műtét. Hála az égnek nincs nálam jelen ez a betegség! SŐT olyan egészséges vagyok, mint a makk, jobb vérképet nem is láttak. Csak itt merül fel a kérdés, hogy mégis akkor hogy? Hát igen, erre még nem találtunk magyarázatot.

Azóta már a leghosszabb hajszálam 5 centi, így nagyon boldog vagyok, mert élhetek és pár hónap alatt lezajlódott minden. Viszont anyukám és apukám számomra azt mutatták, hogy erősek és kitartóak, pedig tudom, hogy nem. De örülök, hogy ilyen családom és barátaim vannak, akik végig mellettem állnak. A párom meg is jegyezte, hogy számára így is gyönyörű vagyok.

Ezt a történetet azért írtam le és merem elküldeni, mert én megúsztam a helyzetet, míg a sérült embereknek minden nap küzdelmes lehet. Tisztelem őket a kitartásuk, bátorságuk és küzdelmük miatt. Ezekben a napokban életerő nem volt bennem. Egy fogyatékkal élők mennyire van szüksége?! Annyi kitartás van bennük, hogy felülmúlhatatlan. A parasportolók csodások, a sportból sok erőt merítenek! Merem állítani, hogy erősebbek, mint az egészséges emberek! Több kitartás van bennük, mint akárkiben. Számomra azt üzenik, hogy tartsunk ki az elképzeléseink álmaink mellett! Megmutatják, hogy sosem szabad feladni! Én is hittem abban, hogy nem vagyok beteg!

Számomra Ők példaképek!

Ocskó Kata, 12. b

Iskola: Szegedi SZC Csonka János Technikum

Elérhetőség: kataocsko2002@gmail.com

Telefon: 30-4397625